

ברקת בעבודה
אמות מכדור של עבריו

ברקת (מימין) בתעודת-סואץ
— או שאמות במלחמה

ברקת (באמצע) כשופט כדורגל
— או בשדה-הספורט

מאיר ברקת התפטר

מן המישטרה בגלל

מחדליה, אך ממשיך

באופן פרטי לבלוש

אחרי העבריינים

בשימחה מסייע ועוזר לך, אך אני נתון לחסדיהם של הגרמנים.

לוכד

הכייסים

מאיר ברקת נולד בקובלנקה, בי מרוקו, לפני 40 שנה למישטרה דתית מאד. אביו היה פייטן בבית-הכנסת ועסק במיסחר. כשהיה בן עשר החליט מאיר, על דעת עצמו, לעלות ארצה. הוא בילה כמה שנים בבתי-ילדים בצרפת, ובגיל 14 עלה סוף סוף לארץ, ונשלח לקיבוץ

פעם שוטר, תמיד שוטר

גבעתי-ברנר. שם פגש גם את אשתו כיום, לבנה. כאשר השתחרר מהצבא, שבו שירת כמ"כ בצנחנים, מד"ס בבית-ספר לצניחה ומדריך קורסי קומנדו, החליט להתגייס למישטרה.

כשהוא מדבר על הסיבות לבחירתו דו"ר קא במישטרה, אפשר לחשוב שהוא מת פאר או מעריך את עצמו יותר מדי, אך חבריו, ששירתו איתו ביחידה המרכזית, מאמתים כל מילה שלו: "הייתי שוטר ואמות שוטר", הוא מגלה. התגייסתי למישטרה כי אני פטריסט ועובתי את ה"מישטרה בגלל אותה סיבה. יש לי תכונות טבעיות לזכור ולקלוט אנשים, רציתי לעשות עבודה נגד הפשע כי ראיתי איך הפשע מתפתח בארץ. היתה לי הרגשה שאני מסוגל לתרום הרבה, אז התגייסתי וביקשתי להיות במדור."

במשך עשר השנים, שעבד במישטרה היה ברקת משקיע ימים וילות בלכידת עבריינים. לפעמים גם אחרי שעות ה"עבודה היה מסתובב בגפר עם הקטנוע המפורסם שלו וחוזר אל התחנה עם "שלל" רב: כייסים, שודדים, רכוש גנוב, אנסים, במיוחד התמחה בלכידת כייסים, ואף כונה "לוכד הכייסים". אחת האצלת חזות הידועות שלו היתה תפיסתו "על חם" של מורדכי לייבוויץ, אחד הכייסים הבינלאומיים. מעולם לא הצליח איש לת פוס אותו. האינטרפול חיפש אותו מזה, אך כל אימת שהיה לייבוויץ, רואה את אנשי-המישטרה היה חדל מעבודתו, ואף פעם אי-אפשר היה למצוא נגדו ראיות.

סיפר ברקת: "עבדתי על לייבוויץ" שנים. יום אחד ראיתי אותו מסתובב ברחוב אלנבי בתל-אביב עם חבר. באותו שבוע הוא חזר מחו"ל, התחלתי ללכת אחריו. באחת מתחנות האוטובוסים הוא עשה ניסיון על זקן אחד ואחרי-כך על זקן נוסף. זה לא הלך לו. תפסתי אותו בחורה צעירה ברחוב, הראיתי לה את התעודה שלי וביקשתי ממנה לעזור לי ולשמש כבת-לוויה שלי. עמדנו שני מטר ממנו וכשכייס, תפסתי אותו על חם. הוא

רוב האנשים מפחדים מהמוות, אני אינני מפחד, אני יודע כי אמות או במלחמה, או בשדה-הספורט או מכדור של עבריו. את גופתי כבר הב"טחתי לאגודה לקידום השתלחות והצלחת חיי אדם," אומר מאיר ברקת.

כשהיה ברקת בצנחנים, כינו אותו: "פייטר". כשהיה במישטרה ביחידה המרכזית קראו לו: "הפנתר", ועתה קוראים לו אנשי-מישטרה ופרשעים כאחד: "אבא של העבריינים".

מאיר ברקת, כיום בלש פרטי נראה כמושבניק טוב לב, שוץ, מוצק, ממוצע קומה, שהחיוך תמיד על פניו. כששואלים אותו מה הוא עושה, הוא שולף בשתיקה ארנק קטן ומראה את תעודתו — בלש פרטי, שופט ספורט, מאמן כדורגל, רץ למרחקים ארוכים, צלם ילדים, "זה משע" ממ לעשות דבר אחד כל החיים," הוא סבור, "יש אנשים שאין להם זמן לשום דבר, החוכמה היא לעשות את כל מה שאתה אוהב. כמה שאתה רוצה. חיים רק פעם אחת. נכון?"

בשעתו ביצע אישיהמדור לשעבר מאות מעצרים, לכד פורצים, כייסים, עבריינים נמלטים, סרסורים ונרקומנים. היום לא חדל הטלפון בדירתו החלוצית לצלצל. "מכירים" מן העבר מבקשים את עזרתו בשיקומם. ברקת הוא יו"ר האגודה הי וולנטרית, אהבה וחט, שהטילה על עצמה לשקם אסירים לשעבר, נרקומנים ונעורות במצוקה. האגודה היא חדשה יחסית, הוק"מה רק לפני שנה, אך לזכות חבריה נוק"פות הצלחות לא מעטות בשיקומם של אנשים, שהתדרדרו. הוא אף מתכתב בי אופן סדיר עם עבריינים, שיושבים עדיין בכלא. אחד המפורסמים שביניהם הוא שמעון ("כוש") רימון. ברקת היה חברו של כושי בצנחנים. הם שרתו באותה יחידה. ברקת היה האיש שעצר את כושי מונמו, אך הקשר ביניהם לא נותק, וכושי מודה לו במכתביו על קטעי העיתונים שהוא שולח לו לגרמניה ועל המיכתבים. שבהם מספר ברקת לידידו על המיפעל לשיקום העבריינים, בין השאר כתב לו כושי: "האמן לי, אילו היית בחוץ, הייתי

(המשך בעמוד 72)